

TOEN GOD SPRAK

DOOR PAULA

H OOG stond de Februari-zon aan den effen blauwen Zuid-Afrikaanschen hemel, die als een gloeiende koepel het aardrijk omspande zoo ver het oog reikte. Brandende zonnestralen vielen op wit geschroei-den grond, waarin diepe kloven getrokken waren. Er werd naar regen gesnakt, reeds weken achtereen, maar er kwam geen regen. In meer dan één hoeve werd er om regen gebeden, maar 't leek alsof de hemel van koper was. Reeds dagen lang lag de eerste oogst verschroeid ter aarde en stierf in menigen stal het door dorst uitgeputte vee, dat klagend loeide en in niet-begrijpen de groote oogen om hulp naar den boer opsloeg. Dat weinige, wat de boer de dieren kon reiken, was als een druppel op een gloeiende plaat. Emmers vol hadden ze noodig om in te halen, wat zoo lang ontbeerd was. Maar 't was er niet. In menig oog welde een traan, als het de ziek geworden dieren aanzag. Kwam er dan nu nog maar regen, misschien waren ze nog te redden! Maar de regen bleef uit.

„Barend!”

Als uit een diepe mijmering ontwaakt, zag boer Bergsma op. Ditmaal lag er een bijzondere klank in de stem van zijn vrouw.

LINKS:
Antilopen in de uitgestrekte, onbewoonde steppe van Zuid-Afrika.

ONDER:
Nog heden ten dage „trekken” Zuidafrikaansche boeren met al hun hebben en houden per ossewagen naar andere streken. — De „groote trek” der Boeren, die zich niet aan de Engelschen wilden overgeven, vond plaats in 1836.

week twee prachtbeesten in één week weg en nu stond de zwarte daar met dezelfde verschijnselen. En als er geen regen kwam, zou ook die niet te redden zijn.

„Wat denk je van de zwarte, Barend?”

„Dat we ook die moeten missen, Maaikel!”

„Maar Hij, Die de geschapen heeft, leeft nog, Barend. Hij, Die de jonge raven voedt, is toch ook de Machtige Zijn hand beschermend uit te strekken over al wat leeft. Heb je het stomme dier vanmiddag zien loeien, den kop in de lucht, als wist het, dat zijn redding van boven moest komen?”

„Ja Maaike, ik zag het, 't ging me door alles heen, ik kon het niet meer aanzien. Ik heb haar toen van ons drinkwater gegeven, haast meer dan mocht, maar het is nog niet genoeg, vanbinnen schroeit zij, arme zwarte.”

„Is ze nu al verloren?”

„Als er spoedig regen komt, misschien redt ze het dan nog.”

„Laten we dan nog eens samen smeeke.”

Vuriger dan ooit smeeke dit eenvoudige menschenpaar om hulp, geloovig pleitende op Jezus' woord:

„Al wat gij den Vader bidden zult in Mijnen Naam, dat zal Hij u doen.”

Ze wisten zelf niet hoe het kwam, maar beiden hadden een gevoel of 't even anders geworden was en rustiger dan dagen daarvoor zochten ze hun slaapstede op. 't Was vreemd, maar de zwarte scheen ook rustig, of zou zij.....? Maar neen, want toen ze nog even aan de staldeur luisterden, hoorden ze haar bewegen. Stil sloopen ze weg, anders zou ze weer gaan loeien. Voor 't eerst na nachten van onrustig slapen, sliepen beiden tot den morgen aan één stuk door.

„Barend!”

„Ja Maaike.”

„Er komt vandaag regen.”

„Dat zou ik niet durven zeggen, vrouw, maar het is vanbinnen veel rustiger, vandaag zou ik niet opnieuw kunnen vragen zooals ik gisteren gedaan heb. God heeft gehoord. Of Hij verhooren zal weet ik niet. 't Is wel wonderlijk, dat de zwarte rustig is, we hebben haar nog niet hooren loeien.”

„Zou dat al van uitputting kunnen zijn?”

„Nee, daarvoor gaf ik haar gisteren te veel van ons drinkwater. Ik ga Maaike, 't werk roept.”

Druk bezig in stal en schuur lette de boer niet op de lucht, die ging betrekken. Groote wolkengevaarten kwamen vanuit het Oosten opzetten. „Barend”, hoort hij opeens roepen, „zie naar het Oosten”.

Ontroerd bleef de man staan. Toen ging hij naar de deel, waar de zwarte lag, legde zijn hand op den breeden zwarten kop en zei: „dat wist je dus, daarom was je zoo rustig!”

Al nader en nader kwamen ze, de groote donkere wolken, die zich samenpakten tot een ondoordringbaar grijs.

„Ik kom binnen, Maaike, 't zal zwaar weer worden.”

„Ja Barend, 't weerlicht al; o, nu getroffen te worden door het hemelvuur, nu er nergens water is!”

„Denk aan gisteravond, Maaike, hoe we ons toen onder Zijn heilige hoede gesteld hebben. We hebben toch niet gedwongen!”

Een zware donderslag deed de omliggende bergen dreunen, terwijl de zoo lang begeerde regen in stroomen neerviel. Met groote teugen nam 't uitgeputte vee het stroomende water tot zich.

Zwijgend, met gevouwen handen, zagen Barend en Maaike toe want..... God sprak.

„Ja, Maaike.”

„Zou ons leed andermaal beginnen? Eerst in Holland alles kwijt en nu is 't net, alsof 't hier ook weer mis zal gaan. Je zei toch zeker te zijn van je weg? En we zijn toch ook biddend opgetrokken?”

„Dát zijn we, alleen wat je daarvóór zei, zie je, dát spookt me dagen door mijn hoofd. Was 't echt de weg of heb ik, omdat ik dit graag wilde, dat woord toen naar me toegetrokken?”

„Maar je had er toch iets voor?”

„Dat meende ik ook, Maaike.”

„Weet je het dan nu niet zeker meer?”

„Neen Maaike, 't is daar vanbinnen o zoo donker, — 't is me alsof ik nergens houvast aan heb, of dat zelfde woord niet meer dan een klank is. Ik loop er al dagen mee.”

„Ik zag dat je tobde, Barend, we zijn man en vrouw, dus samen dragen, hoor.”

Ze was naast hem gaan staan. Barend was grijs geworden, veel te grijs voor een man van nog geen vijftig. Maar wat hadden ze ook al niet doorgemaakt! Eerst in Holland en nu dreigde hier slag op slag. Verleden

